

om, at Navnene maa ikke offentliggøres. Alle den Slags regulerende Regler vil selvfølgelig være gode. Et andet Spørgsmaal i samme Retning er det, som Ministeren foreslaar, og som vi altsaa nu skal drøfte, nemlig, at det skal ikke være tilladt at fremkomme med offentlig Gengivelse, men Offentligheden skal have Adgang til Lokalerne; muligvis kan man opnaa noget af det, man ønsker, ved den Fremgangsmaade. Men Ministeren og jeg er altsaa enige i, at Offentlighedsprincippet maa være det ledende Princip, og at vi kun kan gaa med til Begrænsninger, der ikke gør for stort et Indgreb i Offentlighedsprincippet, idet vi dog vel forstaar de Indsigelser, der kommer frem fra dem, som gør gældende, at der maa indføres Begrænsning, da det fulde Offentlighedsprincip ingenlunde har virket til Fordel for den anklagede. Jeg tror nu nok, at vor Drøftelse af dette Spørgsmaal skal føre til et godt Resultat. Det er givet, at § 1017 i Retsplejeloven, som man havde stillet Forventninger til, ikke har været tilstrækkelig; denne Paragraph har jo nemlig de Begrænsninger, at det skal dreje sig om væsentlig urigtige Meddelelser og om, at der er lagt Hindringer i Vejen for Undersøgelsen, og det er jo ikke tilstrækkeligt.

Det var de tre Principper, Anklageprincippet, Umiddelbarhedsprincippet og Offentlighedsprincippet, som vor Retspleje hviler paa, og baade efter Ministerens og efter mit Synspunkt hviler paa med fuld Ret. Og selv om det selvfølgelig en Overgang medfører visse Ubehageligheder, kan man dog ikke paa Grund deraf gaa over til det modsatte; naar disse Principper een Gang er gennemført, vil det være umuligt at komme bort fra dem igen, og godt er det, at de er gennemført.

Jeg gaar derefter over til Lovforslagets mere specielle Bestemmelser. Nogle af disse skal jeg gaa kort hen over, idet de egner sig bedst til Drøftelse i et Udvalg, men jeg vil dog fremhæve, at der er visse Regler, som jeg synes Ministeren har været heldig med at foreslaa. Der er for det første Regelen om den forligsmæssige Ordning af Erstatningssager ved uforskyldt Varetægtsarrest. Paa dette Omraade har det hidtil, som Forholdene har ligget, været nødvendigt at anlægge en Sag, men dette synes dog i visse Tilfælde at være ganske urimeligt, naar man kan afgøre Spørgsmaalet ved en forligsmæssig Ordning. Endvidere hilser jeg ogsaa med Glæde Regelen om, at Stævning i stor Udstrækning kan finde Sted ved Postvæsenet, altsaa Reglerne i § 36.

Jeg hilser med Glæde, at Postvæsenet og de juridiske Myndigheder nu er blevet enige. Det er en Ordning, der har været arbejdet paa i længere Tid, men som oprindeligt stødte paa Indsigelse fra Postvæsenet og derfor ikke blev gennemført. Nu er der altsaa opnaaet Enighed mellem Postvæsenet og Justitsministeriet, og naar der er god Villie til Stede — hvad jeg ikke tvivler om —, er det det eneste naturlige, at Stævning i stor Udstrækning kan finde Sted gennem Postvæsenet. Postvæsenets Folk gaar i Forvejen rundt i alle Kvarterer flere Gange om Dagen, og det er da ganske urimeligt under disse Omstændigheder at lade andre foretage en længere Rejse blot for at forkynde en Stævning. Ministeren udtalte, at denne Bestemmelse maaske hos mange vilde vække Betænkelighed, jeg maa sige, at det i hvert Tilfælde ikke bliver hos os. Maaske der paa visse Omraader kan foreslaas en ændret Redaktion, det ved jeg ikke, men i Almindelighed er vi altsaa absolut Tilhængere af det. Ligeledes er vi absolut Tilhængere af de Regler, der gaar ud paa at simplificere Fremgangsmaaden ved Nævningers Udtagelse, som hidtil har været noget besværlig.

Det samme gælder Regelen i § 37, at naar Vidner bliver afhørt, behøver de ikke at oplyse, om de for mange Aar siden har været straffet; man begrænser det til 5 Aar og til, om vedkommende har gjort sig skyldig i Mened eller Forsøg paa Mened, eller hvad dermed staar i Forbindelse, idet det jo er rimeligt, naar Talen er om Vidner, at man maa have oplyst, om vedkommende Mand tidligere har gjort sig skyldig i Mened, da man i saa Fald ikke vil kunne tillægge ham den Troværdighed, som man ellers tillægger Folk.

Heller ikke de Regler, der er foreslaaet om Afhøring af Børn under 15 Aar i Straffesager tror jeg der vil komme mange Indsigelser imod: at de kan afhøres udenfor Retten, og at de i mange Tilfælde kan afhøres af andre end de juridiske Myndigheder, nemlig gennem Værgeraadet, men at det ikke bliver en absolut Regel, men noget, som man i hvert enkelt Tilfælde maa skønne over. Ogsaa den Regel forekommer os naturlig.

Der er endelig nye Regler om Fordeelingen af Sagerne mellem Underret og Landsret. Her gik man tidligere den Vej, at man fastslog, hvilke Sager der skulde behandles ved Underretterne, og henlagde de øvrige til Landsretten. Man var ikke klar over, hvilken Redaktion der var den klareste, men jeg ser af Bemærkningerne,